

Om Soka Gakkai /SGI

Dansk dharma-
buddhisme og buddhister i Danmark
© Jørn Borup og Forlaget Univers

Kopiering fra denne bog må kun finde sted i overensstemmelse
med aftale mellem Copy-Dan og Undervisningsministeriet.

Redaktion:
René Dybdal Pedersen

Omslag:
Hanne Lundgren

Fotos:
Jørn Borup
Samtlige fotos er taget med Canon G3
Foto s. 147 af Thomas Blom Hansen

Grafisk tilrettelæggelse:
Søren Kirkemann

Sat med Minion

Trykt hos:
Narayana Press, Gylling
Printed in Denmark 2005

1. udgave, 1. oplag

ISBN 87-91668-01-8

Bogen er udgivet i samarbejde med
Det Danske Pluralismeprojekt
og Center for Multireligiøse Studier.

Forlaget Univers
Holme Parkvej 18
8270 Højbjerg
www.forlagetunivers.dk

øderne. Før og efter zazen er der recitation på dansk, engelsk eller japansk af zenbuddhistiske helligtekster; typisk Hjerter-sutraen (*Hannya shingyo*). Røgelsespinde har altid været del af buddhismens ånd og praksis, og den liflige duft af røgelse foran en Buddhafigur hører med til at give en "japansk stemning", ligesom den grønne te, der ofte følger efter praksissen. Studier af (zen)buddhistiske tekster har mere eller mindre permanent været del af de danske gruppers praksis og har i forlængelse af meditationen eller i særskilte studiegrupper givet plads til også intellektuel integration af læren.

De periodiske møder med to-tre timers meditation udvides nogle gange om året med *sesshin*. Sesshin betyder egentlig "anstrengelse". I zen-klostrene er det en periode på typisk fem til syv dage, hvor munkene (og ofte flere deltagende lægbuddhister) lægger ekstra anstrengelse i deres praksis med op til 15 timers meditation hver dag. *Rohatsu-sesshin* er ugen op til Buddhas oplysningsdag, der i Japan fejres den ottende december. Til denne er det for mange munke et ideal at sidde i zazen-stilling selv om natten, og flere undgår de sidste dage helt at henfalde til søvn. De danske sesshin må underordne sig danske forhold og ligger typisk som heldags-, halvdags- eller weekendarrangementer, men også perioder op til syv dage har været afholdt, når japanske Harada Roshi har besøgt landet.

Trods personlige uoverensstemmelser og forskellige måder at bruge og forstå zen-teori og praksis på i de forskellige grupper, er der et tæt kendskab til hinanden på tværs af grupperne. Flere arrangementer afholdes i fællesskab, også med ikke-zenbuddhistiske grupper gennem fx Buddhistisk Forum.

Nichiren-buddhismen

Nichiren-buddhismen er en samlet betegnelse for de mange retninger, der udspringer af den japanske munk Nichiren.⁶² Til denne familie, hvis enkelte grupper absolut ikke altid er på talefod endside har andet end historiske rødder tilfælles, hører blandt mange andre også de i Danmark eksisterende grupper Nichiren-shu og Soka Gakkai.

Nichiren Daishonin (1222-1282) var allerede i sin samtid kendt for at være kontroversiel. Han kritiserede de andre buddhistiske retninger for at være falske, og han talte autoriteterne imod. For det måtte han tilbringe flere år i eksil og fangenskab på blandt andet øen Sado ud for den japanske vestkyst. Nichiren insisterede på, at samtlige buddhistiske belæringer kun-

ne samles i én sutra, nemlig Lotus-sutraen, som samtidig viste den eneste vej til frelsen. Lotus-sutraen (se s. 19) hedder på sanskrit *Saddharma-pundarika Sutra* og på japansk *Rengekyo* eller *Hokkekyo*. Sammen med Hjerter-sutraen er det den mest udbredte mahayana-tekst overhovedet, og de fleste japanske buddhister vil kende strofer eller metaforer fra disse heligttekster. Lotus-sutraen fortæller om, hvordan de tidligere fortællinger om Buddha som oplyst menneske og hans lære om lidelse og frelse blot var midlertidige pointer på vejen mod den endelige lære og den fuldkomne frelse. Ved at studere og recitere Lotus-sutraen kunne man blive frelst, proklamerede Nichiren. Det at udsige ordene *namu-myoho-renge-kyo* ("æret være den vidunderlige Lotus-sutra") var for Nichiren og al senere Nichiren-buddhisme nok til at fremkalde tekstens iboende kræfter.

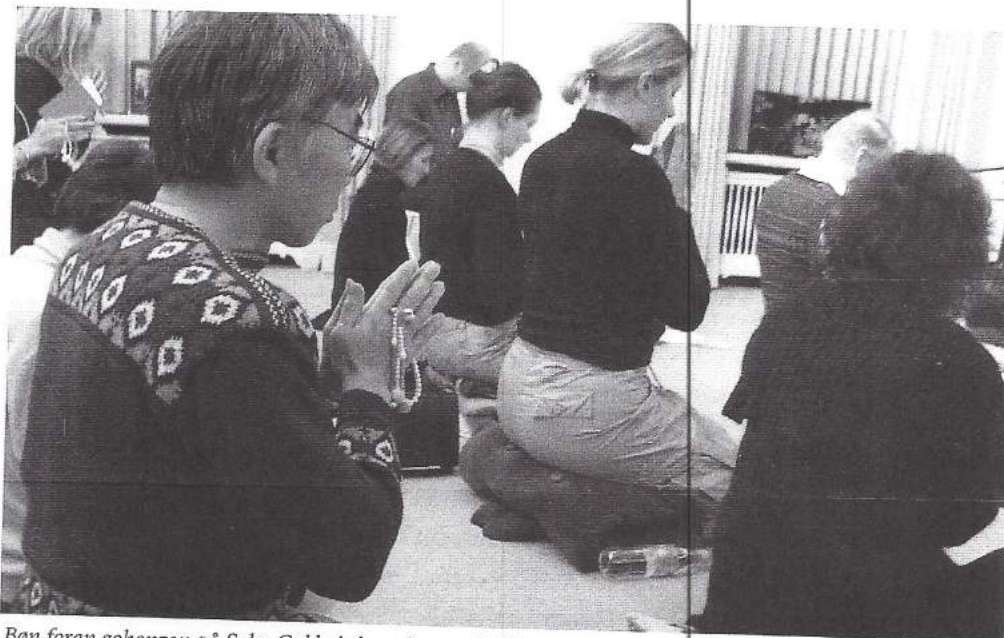
Nichiren og kampen om sandheden

Efter sin død ville Nichirens disciple fortsætte med at praktisere og udbrede læren. De blev dog uenige om blandt andet forståelsen af Lotus-sutraen og om, hvem der skulle passe hans grav. Konflikten resulterede i det 13. årh. i, at der blev dannet to retninger, Nichiren-shu ("Nichirens Skole") og Nichiren Shoshu ("Nichirens Ortodokse Skole"), der stadig i dag udgør de to overordnede lejre af den oprindelige Nichiren-buddhisme. I Japan har disse skoler i dag over 5.000 templer og over 25.000 præster, majoriteten tilhørende Nichiren-shu. Indtil år 1991 var det Nichiren Shoshu, der havde langt det største antal medlemmer, op mod 16 millioner. Det skyldtes først og fremmest dens samarbejde med lægmandsorganisationen Soka Gakkai.

Soka Gakkai begyndte tilbage i 1937, da Makiguchi Tsunesaburo (1871-1944) grundlagde Det Værdiskabende Pædagogiske Samfund (Soka Kyoiku Gakkai). Dette var en forløber for det nuværende Soka Gakkai (Det Værdiskabende Samfund), der med anerkendelse samme år som religiøst trossamfund i Japan stadfæstede sit buddhistiske værdigrundlag. Makiguchi havde i flere år sammen med gruppens senere leder Toda Josei (1900-58) været menigt medlem af Nichiren Shoshu. Fra begyndelse var Soka Gakkai da også tæt relateret til denne skole, som man så sig som værende en lægmandsorienteret underafdeling af. Den nuværende leder, Ikeda Daisaku (1928-), udviklede den stadigt voksende gruppe frem til en stor national og international organisation. Hans karismatiske personlighed og

lederegenskaber som succesrig verdensmand har givet Soka Gakkai et stærkt image og en i Japan udbredt økonomisk og politisk magt. I 1964 dannede man endda et politisk parti, Komeito, men efter kritik af overskridelsen af den konstitutionssikrede grænse mellem stat og religion blev relationen dog senere omdannet til en moralsk, økonomisk og symbolsk støtte fra den religiøse organisation til det politiske parti.

Moderorganisationen Nichiren Shoshu havde indtil 1937 kun haft en perifer rolle i japansk buddhisme. Efter samarbejdet med Soka Gakkai blev den en betydelig buddhistisk gruppe i Japan. Den nød godt af de mange medlemmer og det enorme økonomiske tilskud, der finansierede præstestanden, 350 templer og det meste af den prestigøse tempelbygning Shohondo ved hovedhelligdommen Taisekiji, som Soka Gakkai sponsorerede til gengæld for en vis anerkendelse ved at være del af en traditionel buddhistisk organisation. Men op gennem 1980'erne begyndte striden mellem de to grupper at blive mere synlig. De anklagede åbenlyst hinanden for at være korrupte og enerådende, og i 1991 kom det endelige brud. Shohondo

Bøn foran gohonzon på Soka Gakkais hovedcenter, Kaikan.

blev destrueret, og grupperne skiltes. Også herhjemme har den japanske udvikling givet anledning til polemik (se fx SGI 2002) og blandt andet resulteret i, at "udbrydere" stiftede en ny gruppe (se nedenfor). Mens Nichiren Shoshu med dette brud mistede millioner af tilhængere og således en væsentlig del af sit økonomiske fundament, kan Soka Gakkai bryste sig af, at de i Japan har otte millioner tilhængere, og at tallet på verdensplan er omkring ti millioner i de 190 lande, som den internationale organisation Soka Gakkai International er repræsenteret i.

SOKA GAKKAI INTERNATIONAL (SGI) DANMARK

Man kan med en vis ret hævde, at Soka Gakkais relationer til Danmark går tilbage til stifteren Makiguchi.⁶³ Allerede i 1930 udgav han en bog, hvori han beskrev sine ideer om uddannelse og pædagogik. I denne gav han udtryk for sin inspiration fra danske N. F. S. Grundtvig og Christen Kold og deres syn på folkeoplysning. Makiguchi havde lært om disse fra en professor på Tokyo universitet, der som den første introducerede den danske folkehøjskoletanke for japanerne. Forholdet til danske højskoleidealer kommer i dag til udtryk ved, at den danske afdeling af Soka Gakkai International (herefter SGI) i flere år har afholdt sommerkurser på Askov Højskole, der sammen med Askov Bylaug ved et arrangement med 500 deltagere i 2001 opkaldte en sø efter SGIs præsident Ikeda. Året forinden havde denne som den første modtaget Askov Højskoles Uddannelsespris, som af forstanderen blev overrakt ved en højtidelighed i Tokyo.

Relationen mellem Askov og SGI kom i stand på grund af en japaner, der i 1965 tog ud i verden for at finde sig selv og ved et tilfælde forvildede sig til det kolde land mod nord. Kamio Masaaki kendte selv til buddhismen i sit hjemland, da hans forældre var medlemmer af Soka Gakkai. Men det var først, da han efter en rejse til Skandinavien kom på Askov Højskole og lærte om Grundtvig, at han indså, hvordan buddhismen kunne forstås og bruges i praksis. På højskolen mødte han også Jan Møller, med hvem han lagde grundstenen til det, der senere skulle blive en dansk afdeling af SGI. Siden den første generalforsamling i 1983 har de to været de aktive kræfter og tegnet denne afdeling, der med grundlæggelsen af Nordisk Kulturcenter i en stor villa på Østerbro i 1988 har markeret sin permanente status som en dansk buddhistisk gruppe med japanske rødder.

SGI Danmark er organiseret i fem regioner med 13 områder og 54 lokale grupper. På sigt håber man at få oprettet et egentligt center eller hovedkvarter i hver region, men indtil videre mødes de lokale grupper privat eller i lejede lokaler. Den øverste leder i SGI er den japanske præsident Ikeda, der også kaldes ved den japanske titel *sensei* ("lærer" eller "mentor"). Den danske landsleder var i mange år Kamio Masaaki, der i daglig tale tituleres med det mere danskklingende Mark Kamio. Han er siden blevet afløst af den nuværende leder Jan Møller. De enkelte regionale afdelinger har også en organisatorisk leder, der på fællesmøder med andre distriktsledere koordinerer og rapporterer fra aktiviteterne i lokalgrupperne. I 2004 var der 549 medlemmer på landsplan, hvoraf det største antal er tilknyttet Københavnsgruppen. Tallet repræsenterer de personer, der har modtaget *gohonzon* (se nedenfor), og ud af de 549 er de 150 personer på et eller andet plan "ledere" i lokale grupper. Kærester eller ægtepar, der er medlemmer af SGI, benytter samme gohonzon, og antal brugere forventes derfor i realiteten at være noget større, måske op mod 1.000. Ved årsmødet i foråret 2004 var der 400 deltagere, det samme antal, som man anslår udgør de aktive medlemmer af SGI Danmark. På hovedcentret i København møder ca. 100 personer frem hver måned til ledermøde. I weekenden er der omkring 25-50 besøgende, og til hverdag anslås der at komme 10-15 personer. Til de lokale møder stiller medlemmer privat bolig til rådighed, og mellem tre og 15 personer mødes typisk en gang om ugen. I alt anslår man, at 400 personer i alle grupperne hver uge deltager i møder. Kun 15 medlemmer er japanere, et tal, der de sidste år har været faldende. Nogle af disse har haft interesse og medlemskab med fra Japan, men også enkelte unge personer med japansk oprindelse har søgt ind i SGI for at få uddybet deres interesse for buddhismen og for at fordybe sig i egne kulturelle rødder. Selv om der også er andre med anden etnisk baggrund, er langt de fleste medlemmer dog etniske danskere i forskellige aldersgrupper, med et lille flertal af kvinder. De er alle medlemmer på samme "niveau", selv om man kan sige, at de, der har modtaget gohonzon, repræsenterer de lidt mere erfarne kernemedlemmer. Nye medlemmer kommer som regel til de lokale grupper ved introduktion fra de faste medlemmer. Som motivation til andre er det en central del af gruppens møder, at medlemmer giver en "erfaring" til andre. Det vil sige, at man stiller sig op foran de tilhørende og fortæller om, hvordan livet som SGI-

medlem har udformet sig i positiv retning. En sådan "omvendelseshistorie" findes også inden for andre nye japanske religioner, hvor forskellige grader af udfrielse fra eksistentielle, psykologiske eller sociale problemer udtrykkes for andre, der kan spejle sig i disse "erfaringer" eller bruge dem som rollemodeller. Personlige erfaringer er også et tilbagevendende indslag i månedsbladet *Soka Renaissance*, der sendes til ca. 300 abonnenter. Det produceres og udgives fra hovedcentret i København, hvorfra man også kan erhverve sig Ikedas mange bøger, informationsmateriale om organisationen samt udvalg af de japanske og internationale organisationers aviser og tidsskrifter. SGI Danmark finansieres ved bidrag fra den japanske moderorganisation samt medlemsdonationer fra de 200 faste donatorer. Landslederen såvel som distriktslederne arbejder ulønnet. SGI Danmark har tidligere fået afslag fra Kirkeministeriet på anmodning om status som godkendt trosamfund (se s. 44), men de overvejer igen at ansøge.

SGI i Danmark har ligesom Soka Gakkai i Japan stort set ikke noget tilfælles med de andre buddhistgrupper. Dette skyldes både, at andre buddhistiske grupper vægrer sig ved at identificere sig med nogen, de ikke mener hører til i samme "familie", og at SGI foretrækker at orientere sig mod sit eget internationale miljø. Både medlemmer og organisationens repræsentanter ser dog sig selv som naturlig del af det danske samfund, hvor religionen i mere eller mindre grad hos de enkelte medlemmer er en integreret del af livet som "almindelig dansker". De fleste af medlemmerne bibeholder deres medlemskab af folkekirken – en informant kaldte sig "kristen buddhist" – og det vigtigste kriterium for fortsat tilknytning til SGI synes at være, som flere udtrykker det, "at det virker!"

NICHIREN-SHU DANMARK

Den danske gruppe inden for Nichiren-shu er resultatet af enkeltpersoners opgør med SGI Danmark. Søskeneparret Pia Trans og Thomas Blom Hansen havde begge været medlemmer og distriktsgruppeledere i denne. De havde engageret sig længe i organisationen og var tilfredse med dens form for buddhistisk praksis. På et tidspunkt blev de dog uenige med overordnede linier specielt i måden, hvorpå forholdet til Nichiren Shoshu blev tacklet. Da de følte, der var for lidt mulighed for egentlig diskussion omkring væsentlige punkter i læren, og at det var småt med organisationens reelle udfol-

delse af demokrati, valgte de at træde ud. De undersøgte andre Nichiren-grupper i udlandet og besluttede sig for at prøve Nichiren-shu, der tilsyneladende var uden for sekteriske skænderier. I 2003 besøgte de et tempel i England, og et par måneder senere blev den danske gren etableret, da præsten Tarabini Shonin foran en forsamling på ti tilhørere præsenterede den medbragte gave, en kopi af Nichirens kalligrafmalede billede (*gohonzon*, se nedenfor). Snart begyndte interesserede personer at møde for at følge de første kurser og foredrag.

Gruppen består i dag af ti medlemmer, der har modtaget deres personlige tilbedelsesobjekt (*gohonzon*). Dertil kommer omkring 20 personer, der er løbere tilknyttet som interesserede "venner", og til weekendarrangementer er deltagerantallet omkring 10-15. Aldersspredningen er for medlemmer fra 23 til 40 år og for "vennerne" fra 21 til 60 år, flest blandt de yngre. For både medlemmer og venner er der lidt flere kvinder end mænd. De fleste af medlemmerne er studerende eller personer med en længerevarende uddannelse bag sig. Gruppen har en demokratisk valgt bestyrelse, men ud over præsten fra det engelske tempel, der flere gange har besøgt gruppen i Danmark, er der intet religiøst overhoved. Netop spørgsmålet omkring ledelse og centrale religiøse skikkelser var et af de aspekter, som initiativtagerne til gruppen havde problemer med hos SGI. I modsætning til denne, hvor Nichiren og Ikeda er de fremtrædende figurer, insisterer Nichiren-shu på, at Shakyamuni Buddha er buddhismens vigtigste person, at Nichiren opfattes som en bodhisattva, og at ordinerede præster har større legitimitet end ledere hos SGI. I modsætning til SGIs hovedcenter er Nichiren-shus centrale mødested i Danmark et lille tempel, beliggende i Pia og Peter Trans' gård ved Stenløse. Det var i 2004 endnu ikke blevet indviet, men det bruges som mødested for gruppens praksis og har alter med *gohonzon*-tilbedelsesobjektet som helligdom.

Nichiren-shu Danmark håber på i fremtiden at blive større og at opnå status som trossamfund.

Nichiren-buddhistisk praksis

SGIs og Nichiren-shus praksis for lægfolk adskiller sig fra hinanden på flere punkter, men udgår fra samme ophav og beskrives her sammen.

Chanting og gohonzon

Fokus for begge grupper er at *chante* – det benyttede engelske ord for at recitere – ordene "namu-myoho-rence-kyo", der på dansk kan oversættes til "æret være den vidunderlige Lotus-sutra". Sætningen kaldes også *daimoku*, der betyder "stor titel", det vil sige titlen på Lotus-sutraen. Daimoku fungerer som et slags mantra, der på én gang kan siges at være objekt for både meditation, bøn, offer og recitation. På SGIs hovedcenter i København kan man hver dag høre besøgende, der rytmisk messende gentager disse hellige ord. Nogle sidder der mellem en halv og en hel time, andre kun nogle minutter. Til møder eller arrangementer i både SGI og hos Nichiren-shu er daimoku en fælles praksis, men også privat *chanting* i hjemmet er for de fleste en mere regelmæssig måde at praktisere på. Her er ansigtet vendt mod et alter, der fungerer som symbolsk helligdom og objekt for recitationen. Altret indeholder foruden ofrede blomster, stearinlys og røgelse også en kopi af *gohonzon*.

Gohonzon betyder "primære æresobjekt". Alle japanske buddhistiskoler har en person eller et symbol, som de fortrinsvist ærer som deres vigtigste hellige objekt; fx Shakyamuni Buddha eller Kannon. For Nichiren-buddhismen er *gohonzon* en kalligrafisk mandala, et religiøst symbol med forskellige hellige ord (blandt andet "namu-myoho-rence-kyo"), malet af Nichiren. SGI og Nichiren-shu er principielt enige om, at mandalaen symboliserer den kosmiske Buddha (ved SGI udtrykt ved Nichiren og ved Nichiren-shu udtrykt ved Shakyamuni Buddha), og at den er en slags spejlbillede på ens egen rene buddhanatur. Nichiren-shu opfatter den dog mest som et symbol, mens SGI også betragter den som en konkret "kraftbeholder" og et udtryk for et helligt tilbedelsesobjekt, der ikke må fotograferes.⁶⁴ Det er en udbredt opfattelse i Japan, at *gohonzon* først får religiøs kraft og autoritet, når den er helliggjort af en religiøs specialist. Ordinerede Nichiren-præster har hidtil været de eneste, der legitimt har kunnet give tilladelse til at overdrage *gohonzon* til lægmedlemmer og til at helliggøre den ved "øjeåbning"; en rituel praksis, der også bruges når Buddhastatuer i Asien bliver indviet og "levendegjort". På grund af splittelsen mellem Nichiren Shoshu og Soka Gakkai var der derfor fra 1991 ingen, der i SGI modtog denne. I 1993 besluttede man dog at begynde selv at få dem produceret, efter at en præst fra et tempel i Tokyo havde meldt sig ud af Nichiren Sho-

Gohonzon fra Nichiren-shu Danmark.

shu og givet SGI trykpladerne til en gohonzon. Nichiren-shu har hele tiden kunnet godtgøre en legitim og "autentisk" overdragelse af dette hellige symbol, da den fortsat er en buddhismeform, der anerkender præsters autoritet.

Køb og erhvervelse af et alter fungerer som en slags initiation for den seriøse Nichiren-buddhist, og selv om der ikke er en egentlig ceremoni forbundet hermed, fungerer det som en form for konfirmation af det religiøse medlemskab. Samtidig symboliserer det, at den i hovedcentret indlærte praksis bringes hjem og integreres i ens eget, personlige liv. At chante foran en gohonzon er for Nichiren-buddhister en måde at rense sindet på, en måde at få fremkaldt den buddhistiske klarhed, som ligger latent hvilende i ethvert menneske. Idealet er, at man selv kan medvirke til at sprede en sådan kraft og visdom til andre mennesker ved at chante daimoku, og at man med sin egen kultiverede personlighed kan være med til at fremelske den menneskelige revolution (*kosen rufu*), som både indebærer verdensfred og frelse. Chanting foran gohonzon giver dog også mulighed for at opnå mere konkrete og jordnære fortjenester. I modsætning til andre former for buddhisme, der accepterer, men sjældent reklamerer for "dennesidige fortjenester" (jap. *genze riyaku*), så er disse for især SGI åbenlyst positive aspekter af, hvad daimoku også kan udvirke. Har man kærlighedssorger, ønsker man jobskifte eller højere løn, vil man have styrke til at være en bedre buddhist eller bare have et nyt køleskab, er det "bestemt inden for daimokus virkeområde", som en SGI-udøver formulerede det. En anden parallel praksis er *gongyo*, der fordrer, at man hver morgen og aften reciterer (på japansk) to kapitler af Lotus-sutraen.

Meditation, studier og overgangsritualer

Nichiren-shu bruger også rituel nedskrivning af daimoku, en handling, der kaldes *shakyo*. Shakyo er udbredt hos alle japanske buddhistretninger (undtagen SGI) og er som nedfældning på papir en parallel til den verbale recitation og en meditativ praksis. En anden Nichiren-shu-praksis er *shodaigyo*, der er en kombination af daimoku-recitation og åndedrætsmeditation. Det meditative aspekt fylder i det hele taget mere hos denne gruppe, og ligesom zenbuddhister er gående meditation en af metoderne til at stilne sindet. I modsætning til SGI er der hos Nichiren-shu til hver ceremoni også en rituel tilflugt til buddhismens tre skatte, Buddha, dharma og sangha, samt reci-

tation af bodhisattva-løfterne (se s. 18).

Ud over de fælles praksisformer er også studier en vigtig praksis hos begge grupper. I SGI mødes man periodisk i de lokale grupper til studier og diskussion af Nichirens lære og ikke mindst Ikedas udlægning af denne. "Dialog er den allervigtigste bestanddel i vores aktiviteter", hedder det i et af kapitlerne af det Buddhistisk Grundstudie (2002: 38), som hvert enkelt medlem forventes at studere for også at få en vis intellektuel ballast på buddhismens vej. Til hver af de regionale eller nationale møder kan der være et konkret tema, som fx "opfyldelse af ungdommens ønsker", der diskuteres med andre ud fra buddhistiske lærdomme. Nichiren-shu tilbyder to årlige kursusforløb, hvor man en gang om ugen over seks til otte uger studerer centrale buddhistiske belæringer. I sommeren 2004 afholdt gruppen en retreat på fire dage med studier og fem-seks timers daglig meditation. Nichiren-shu har også ugentlige møder i templet med chanting af daimoku. De adskiller sig dog fra SGI ved at insistere på inddragelse af hele Lotus-sutranen (og ikke bare strofer derfra) samt andre buddhistiske tekster som udgangspunkt for diskussioner, studier og "dharma-tale" (oplæg om et buddhistisk tema). Man kan sige, at Nichiren-shu også på dette punkt er mere generelt orienteret mod flere aspekter af buddhismen i forhold til SGI, der lægger sig tættere op ad Nichirens lære og Ikedas formidling af denne.

Ældre japanske medlemmer i SGI har ofte et forfædrealter (*butsudan*) til egne forfædre, som de passer og plejer med periodiske ofringer. Når de selv dør, vil de sandsynligvis få asken sendt til Japan for at blive del af familiens gravplads, måske endda med andre Soka Gakkai-medlemmer samlet til en mindre afskedsceremoni. Da samarbejdet mellem Nichiren Shoshu og Soka Gakkai i Japan stadig var aktivt, var et af Nichiren Shoshus primære arbejdsområder de ceremonielle foranstaltninger i forbindelse med døden. At have ordinerede præster til at udføre et i Japan nødvendigt aspekt af religionens berettigelse var samtidig en måde, hvorpå Soka Gakkai kunne legitimere sig selv som lægmandsreligion. Efter splittelsen håner Nichiren Shoshu-præster Soka Gakkai for ikke at kunne hjælpe afdøde til oplysning (som rituel i Japan tildeles alle afdøde), da de uden præster ikke kan udføre korrekte ceremonier. Soka Gakkai svarer igen med, at man ikke vil lade sig diktere af "begravelsesindustrien", som de mener, de japanske buddhistpræster tilhører. I stedet opfordrer ledelsen medlemmerne til i Japan og

udlandet at arrangere egne ceremonier uden præster, men med deltagelse af andre Soka Gakkai-medlemmer. I Vesten har bekymring om forfædrenes ve og vel ingen betydning for konvertit-buddhister. Det betyder, at der ikke er behov for ordinerede specialister til at varetage de i Japan så vigtige ceremonier, og at den japanske splittelse på dette område ikke har så vigtige konsekvenser i Danmark. Da en del medlemmer stadig betragter sig som kristne og er medlemmer af folkekirken, er det også mest sandsynligt, at de til sin tid vil lade sig kremere eller begrave i kristent regi. Mindeceremonier for afdøde har SGI afholdt nogle få gange, men såvel procedurer som ritualer er stadig ikke veldefinerede i den trods alt stadig unge danske organisation. Den generelle mangel på interesse for kulturspecifikke elementer gør i det hele taget, at Nichiren-buddhismen i Danmark og Vesten har et mere begrænset repertoire af ritualer og ceremonier end i oprindelseslandet Japan. Hos SGI fejrer man ceremonielt to-tre bryllupper om året på hovedcentret efter den lovformelige vielse på rådhuset. Buddhistiske højtid er begrænset til mindedage for Nichiren og Soka Gakkais tidligere japanske ledere. Da Nichiren-shu er en religion med ordinerede præster, har den dog potentielt større relevans med hensyn til eksisterende overgangsritualer for sine medlemmer. Således blev to af de aktive medlemmer og initiativtagere Pia og Peter Trans viet af præsten Tarabini Shonin kort tid efter gruppens opståen.